

Навела глава, проточила дълга опашка и тръгнала към прелеза на оградата, отдето дошла. Но там какво да види: Мурджо, старото дѣдово куче, строго я гледа въ очитѣ и сърдито я пита:

— Ти какво търсишъ тукъ?

— Ходихъ да обиколя гроздето.

— Чие е това грозде?

— Мое.

— Лъжешъ, хитра Лисо! Гроздето не е твое, а дѣдово!

— Мое е!

— Не е твое!

— Мое е! . . .

— Чакай да ти кажа чие е! . . .

Затекълъ се Мурджо да я хване. Лисицата напредъ, той отподире. Ха тукъ да я стигне, ха тамъ да я хване, та чакъ до лисичата дупка. Намъкнала се кума Лиса вжтре, но нали е дълга опашката ѝ, достигналъ я Мурджо и я хваналъ. Тя се дърпала навжтре, той навънъ; тя навжтре, той навънъ, докато ѝ откъсналъ опашката . . .

Сутринята, като станалъ дѣдо, що да види: подъ лозата една лисича опашка. Дигналъ я и я метналъ на лозата.

Отъ тогава лозата започнала всѣка година да ражда дълги като лисича опашка гроздове.

Тѣй разказва дѣдо. Така говори неговата цигулка . . .

III.

Вечеръ, когато слнѣцето се наклони задъ високитѣ дървета на гората, обичамъ повече отъ всѣки другъ пжтъ да слушамъ цигулката на дѣда. Тогава Синята планина става още по-синя и още по-хубава. А гласътъ на дѣдовата цигулка става още по-сладъкъ и по-чистъ . . .